

צבי דברת איננו

צווי דברת

הוא נולד בהולנד בשנת 1916 כלומר לפני 83 שנה. שמו היה הון - הרמן ושינה את שמו לצבי בבואו ארצות עברו עליו שנים מרתקונן, קשות וקלות יותר, כי הוא נפרד בצעירותו מהבית, מחפש אתגריו בכל מיני שטוחים והיה חסר לו מאוד הבית הוותן.. האבא שלנו היה בעל בית חרושת לשוקולד מאוד מצליח והוא רצה שהון ישתלב בעבודות המפעל.

אבל הוא היה רחוק מלהכנס לדברים קיימינו ורצה לקבוע בעצמו את דרך החיים הרצויה לו. הועיין הציוני היה כבר מקובל בהולנד בשנות השלושים ואבי החליט למצוא לו משק חקלאי בקרבת רוטרדם שיהיה מוכן לקלוט אותנו, ללמדו וקלאותו בשדה ובפרתו, וזה מאוד הצליח.

בינתיים הכיר גם בחורה נחמדה בהאך (האג) היא אסתר פון רייס והם התחוננו בשעה טובה בשנות השלושים.

לאבי נודע שבפלסטיונה דאז מתעניינים בפרות הולנדיות, המפורסמות בטיבן, והוא הציע לצבי ללוות באוניה את משלוח הפרות ולטפל בהן בדרך. כאשר גם אסתר הגיעה אחריו - הם נרשמו להתישבות לכפר יידיה בשרון והם שם גין הראשונים בשנת 1936.

צבי מונשו מאוד בידיים שלו ובכפר יידיה והסביבה מתחיל לבנות לולים ורפיות ושמו הולך לפניו. שם נולדו להם שלושה ילדים נחזרים: אלי, יהודית ובוקי, עליו השלום. קרה מה שקורה וצבי מחליט לעזוב את כפר יידיה ועולה בשנות ה-70 צפונה לסביבית מטולה בגפו, ומוכיח את עצמו גם שם כמקצוען, אבל מנותק ממשפחתו בכפר יידיה.

עברו נ-15 שנה והבזידות הוזלה להכביד עליו, וכשהוא מזדמן ביום בהיר אל מירה סובר, שהיא חברה בקיבוץ מעין צבי, הם נמשכים אחד לשניה וכאן באחד מחדרי הקיבוץ עם מבט מלהיב על הים התיכון הם מתחילים בחיים וזדשים וטובים שלהם.

אנו רוצים גם להודות מקרב לב לקיבוץ מעין צבי שאיפשר להם צעד זה. אנו והנינו בכל הביקורים שלנו אליכם והתרשמנו מהמסירות הבלתי רגילה והאהבה של מירה אל צבי, גם כשהיה כבר מנותק למיטה במכון הגריאטרי ע"ש שוהם.

הון, צבי, ותשכב במנוחה ויהיה זכרך ברוך.

ברוך וחנה דברת

(אחיו של צבי)

דברים ליד הקבר

* יומן מעין צבי * מספר 1983 * 10.9.99 *

לצבי

במשך השנה החולפת מאז שצבי הלך לעולמו התהווה חלל ריק, שלא נסגר. כאשר צבי הגיע הנה לפני 26 שנה הוא גילה רצון וכשרון לחיות במסגרת חיים כאן שלא היה רגיל אליה ושלא תאמה בדיוק את אופיו האינדיווידואלי, אבל על אף כל זאת הוא התקבל כאן, כפי שהוא – ונוצרו אפילו יחסי ידידות אישיים עם חברים אחדים.

היה בו צורך רב לחופש וחוסר תלות בכל מסגרת שלא תהיה, ברגישותו הרבה, ורצונו לשמור על כבודו, כל זה הכביד על התקשורת עם סביבתו, תכונות שמקורם נבע גם מחוויות מיוחדות של שנות ילדותו הבאמת קשות. צבי מצא ביטוי לעצמו בהרבה פעילות יצירתית – בבניה וגם בתחביבים. בין היתר הוא הצליח להקים לבדו שתי סככות גדולות ליד הבית בתכנון ודייקנות הולנדית. בנוסף להן גם בנה סככה באותה מתכונת לרכב שלו. הוא הקים בבאר A הישנה והעזובה במשק החקלאי למטה, גן עדן קטן – לעצמו ולכלבים, אפשר לומר שמכלום מחומרים ישנים, ובין היתר פתר אפילו את בעיית חוסר המים ע"י משאבה מחוברת לחביות בהן אסף מי גשם, כל זה כדי לגדל שם ירקות בעשרות הפחים שהכין לבדו. מי שראה זאת התפעל – אכן היו לו ידיים של זהב. שם הוא אהב להיות ולעבוד – בפרטיות, בסביבה ירוקה ושקטה. התעניינותו בנשק לא היתה רק קשורה בעבודתו במשך שנים במשמר הגבול, אשר היתה גם פרנסתו. אבל גם כאן הוא תמיד נשא נשק, כביטוי וצורך להרגשת בטחון, איך לומר – הגנה על עצמו.

בעיקר צבי אהב את הטבע והיופי בכל מקום. הוא מצא לא פעם את החופש המיוחל שהטבע העניק לו כאשר היה משיט את סירת המפרשים שלו בים או את הקיאק בבריכות הדגים – לפעמים בליווי הנכדות הצעירות. השחיה שלו בים התנהלה תמיד רחוק מהחוף – כמה שאפשר יותר רחוק. ואם הזכרתי נכדות, הוא התעניין מאוד בהישגיהם וקידומם של בני המשפחה, גם היה לו קשר מיוחד אל אביו ז"ל, והתגאה בו בכל הזדמנות. עם הערצה של ממש.

כמובן היתה ידועה לכל אהבתו לבעלי החיים, לכלבים ולחתולים. יעיד על כך בין היתר גם החתול שנמסר למכלאה במועצה האזורית ואשר היה הולך קילומטרים רבים כדי לחזור משם אלינו. אכן הוא הגיע הנה בנאמנות בלי גבול, אך כאן הוא כבר פגש רק אותי.

צבי ידע לשמור היטב על בריאותו במשך כל השנים, גם נמנע מלקחת כדורים, לא להתפנק עד שהמחלה הקשה גברה עליו והוא היה זקוק לעזרה.